

Vienmēr

un

mūžīgi

Always JENNY
and HAN
forever,
Lara
Jean

DŽENIJA
HANA

Vienmēr
un
mūžīgi

No angļu valodas tulkojusi
Krista Betija Samauska

821.111(73)-93
Ha 361

Jenny Han
ALWAYS AND FOREVER, LARA JEAN

Copyright © 2017 by Jenny Han
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.

Vāka dizaina autore *Aija Andžāne*

Vāka noformējumā izmantoti attēli no depositphotos.com,
autori: yurionori un havucvp@gmail.com

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Krista Betija Samauska, 2023
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-31-534-3

Maniem dārgajiem lasītājiem. Šī grāmata ir jums.

Es nezinu, kas slēpjas aiz ceļa līkuma,
bet ticēšu, ka labākais.

L. M. Montgomerija, *Anna no "Zaļajiem jumtiem"*

MAN PATĪK VĒROT PĪTERU BRĪŽOS, KAD VIŅŠ NEZINA, KA ES UZ viņu skatos. Man patīk apbrīnot viņa taisno zoda līniju un vaigukaulu izliekumus. Pītera seja izskatās atklāta, nevainīga, savā ziņā jauka. Tas aizkustina manu sirdi visvairāk.

Ir piektdienas vakars, un mēs pēc lakrosa spēles esam sapulcējušies Geiba Riveras mājā. Mūsu skola uzvarēja, tāpēc visi ir labā noskaņojumā. Visvairāk jau Pīters, jo tieši viņš raidīja uzvaras metienu. Istabas pretējā pusē Pīters ar dažiem komandas biedriem spēlē pokeru. Viņš sēž, atgāzis krēslu tik tālu, ka mugura pieskaras pie sienas. Viņa mati joprojām ir slapji no dušas, kurā viņš iegāja pēc spēles. Es sēžu uz divāna līdzās saviem draugiem Lūkasam Krafam un Pemijai Sabkofai. Viņi šķirsta jaunāko *Teen Vogue* izdevumu un apspriež, vai Pemijai vajadzētu nogriezt poniju.

“Kā tu domā, Lāra Džīna?” Pemija vaicā, ar pirkstiem izbraucot caur saviem burkānkārās matiem. Pemija man ir jauna draudzene – es viņu iepazīnu tāpēc, ka viņa ir kopā ar Pītera tuvo draugu Darelu. Pemijai ir seja kā lellei – apaļa kā kūkas cepamforma –, un gan viņas seju, gan plecus kā konditorejas cukura skaidiņas noklāj vasarai-bumi.

“Hm, manuprāt, nogriežot poniju, tu uzņemies lielu atbildību un šādu lēmumu nevajadzētu pieņemt sasteigti. Iespējams, tev matus ataudzēt nāktos gadu vai

ilgāk – atkarībā no tā, cik ātri tie aug. Bet, ja tu to apsver nopietni, es ieteiktu pagaidīt līdz rudenim, jo drīz būs vasara un vasarā ponijā apgriezti mati var sasvīst, salipt un kaitināt...” Mans skatiens aizšaujas līdz Pīteram, kurš palūkojas augšup, pieķer mani blenzam un jautājoši paceļ uzacis. Es tikai pasmaidu un papurinu galvu.

“Tātad negriezt poniju?”

Manā rokassomiņā ievibrējas telefons. Pīters.

Vai gribi iet prom?

Nē.

Tad kāpēc tu blenz uz mani?

Jo man tā gribas.

Lūkass lasa man pār plecu. Es viņu atgrūžu, un viņš, nošūpodams galvu, ierunājas: “Vai tiešām jūs sarakstāties, kaut arī esat divdesmit pēdu attālumā viens no otra?”

Pemija sarauc degunu un piebilst: “Cik burvīgi.”

Jau grasos viņiem atbildēt, bet tad paceļu skatienu un ieraugu Pīteru, kurš apņēmīgiem soļiem nāk šurp. “Laiks vest savu meiteni mājās,” viņš paziņo.

“Cik pulkstenis?” es vaicāju. “Vai ir jau tik vēls?”

Pīters pieceļ mani no divāna un palīdz uzvilkt jaku. Tad viņš sagrābj mani aiz rokas un izved cauri Geiba dzīvojamai istabai. Atskatoties es pamāju un izsaucos: “Atā, Lūkas! Atā, Pemij! Starp citu, uzskatu, ka ponijs tev piestāvētu!”

“Kāpēc tu ej tik ātri?” es jautāju, kad Pīters velk mani sev līdzī cauri pagalmam un līdz ielas apmalei, kur ir noparkota viņa mašīna. Pīters apstājas, ar ašu kustību

pievelk mani sev tuvāk un noskūpsta. “Es nespēju koncentrēties uz kārtīm, kad tu uz mani tā skaties, Kovij.”

“Piedod,” es iesāku, bet tad viņš atkal mani noskūpsta. Viņa rokas ir stingri sakļautas man ap muguru.

Kad esam Pītera mašīnā, palūkojos uz paneli un konstatēju, ka ir tikai pusnakts. “Man vēl atlikusi stunda, līdz jābūt mājās. Ko padarām?” es prasu.

No visiem pazīstamajiem esmu vienīgā, kurai ir noteikta komandantstunda. Kad pulkstenis sit viens, es pārvēršos par ķirbi. Nu jau visi pie tā ir pieraduši: Pītera Kavinska draudzenei, kārtīgajai paimeitiņai, vienos ir jābūt mājās. Man pašai ne reizi pret to nav bijuši nekādi iebildumi, jo es jau neko brīnišķīgu nepalaidu garām, turklāt kāds bija tas vecais teiciens? Pēc pulksten diviem naktī nekas labs nenotiek. Ja vien kādu neaizrauj stundām ilga dzeršanas spēļu vērošana. Mani ne. Es labprātāk izbaudu vakaru, ietērpusies flaneļa pidžamā, ar Nakts tēju un grāmatu rokās, liels paldies.

“Aizbrauksim pie tevis. Gribu ieiet iekšā, apsveicināties ar tavu tēti un nedaudz paciemoties. Mēs varētu pabeigt skatīties *Svešos*.” Mēs ar Pīteru esam sastādījuši filmu sarakstu, kurā iekļautas manis izvēlētās filmas (manas mīlākās filmas, kuras viņš nav redzējis), viņa izvēlētās (Pītera mīlākās filmas, kuras es neesmu redzējusi) un filmas, kuras neviens no mums abiem nav redzējis. *Svešos* izvēlējās Pīters, un pašlaik tā šķiet tīri laba. Un, kaut gan reiz Pīters apgalvoja, ka viņam romantiskās filmas neejot pie sirds, *Bezmiēgs Sietlā* viņu aizrāva. Es, to uzzinot, izjutu atvieglojumu, jo nespēju iedomāties sevi kopā ar kādu, kuram nepatīk *Bezmiēgs Sietlā*.

“Vēl nedosimies mājās,” es iebilstu. “Aizbrauksim kaut kur.”

Pīters, ar pirkstiem bungādams pa stūri, minūti apdomājas. Tad viņš saka: “Es zinu, kur varam aizbraukt.”

“Kur?”

“Pagaidi, tad redzēsi,” viņš atbild un nolaiž logus. Mašīnu piepilda svaigais nakts gaiss.

Es atgāžos sēdeklī. Ielas ir tukšas; vairumā māju gaismas vairs nedeg. “Ļauj minēt. Mēs braucam uz ēdnīcu, jo tu gribi melleņu pankūkas.”

“Nē.”

“Hm. Ir par vēlu, lai dotos uz *Starbucks* kafejnīcu, un restorāns *Biscuit Soul Food* ir slēgts.”

“Paklau, es nedomāju tikai par ēdienu,” viņš iebilst. Un tad jautā: “Vai kastītē ir vēl palikuši cepumi?”

“Nav. Bet varbūt mājās vēl daži ir, ja vien Kitija nebūs visus apēdusi.” Es izbāžu roku pa logu un ļauju tai karaties. Šis ir pēdējās naktis, kad ir tik vēss, ka vajag jaku.

Ar acs kaktiņu palūru uz Pītera profilu. Reizēm joprojām nespēju noticēt, ka viņš ir mans. Visizskatīgākais zēns no izskatīgajiem ir mans. Pavisam mans.

“Kas ir?” viņš vaicā.

“Nekas,” es atbildu.

Pēc desmit minūtēm mēs piebraucam pie Virdžīnijas Universitātes teritorijas. Pīters atstāj mašīnu ielas malā. Ir netipiski kluss piektdienas vakaram universitātes pilsētiņā, taču studentiem pašlaik ir pavasara brīvlaiks, tāpēc daudzi ir aizbraukuši.

Sadevušies rokās, mēs pastaigājamies pa mauriņu, kad mani pārņem pēkšņs panikas vilnis. Es spēji apstājos un prasu: “Klau, vai tev nešķiet, ka mana atrašanās šeit, pirms esmu uzņemta, piesauks neveiksmi?”

Pīters iesmejas. “Nav taču kāzas. Tu neprecies ar Virdžīnijas Universitāti.”

“Tev viegli tā teikt, tu jau esi uzņemts.”

Pagājušogad Pīters deva mutisku zvērestu pievienoties Virdžīnijas Universitātes lakrosa komandai un rudenī nosūtīja pieteikumu. Kā vairums universitāšu sportistu, viņš jau bija gandrīz uzņemts ar nosacījumu, ka atzīmēm jābūt pieņemamām. Janvārī Pīters saņēma oficiālu apstiprinājuma atbildi, viņa mamma sarīkoja ballīti un es uzcepu kūku, uz kuras ar dzeltenu glazūru bija rakstīts: “Mani talanti pārceļas uz Virdžīnijas Universitāti.”

Pīters pavelk mani aiz rokas un mierina: “Nu taču, Kovij! Mēs paši esam savas laimes kalēji. Turklāt mēs jau šeit pirms diviem mēnešiem bijām saistībā ar *Miller Center**.”

Es atslābstu. “Ak, pareizi.”

Mēs turpinām pastaigu pa mauriņu. Nu es zinu, kurp ejam. Sēdēt uz Virdžīnijas Universitātes slavenās Rotondas kāpnēm. Ēku izstrādāja skolas dibinātājs Tomass Džefersons, to uzprojektējot ar baltām kolonnām un lielu kupolveida augšdaļu, lai tā līdzinātos Panteonam.

Pīters uzskrien pa trepēm kā galvenais varonis no filmas *Rokijs* un nometas zemē. Apsēžos viņam priekšā, ar muguru atspiežoties pret Pīteru un rokas uzliekot uz viņa ceļiem. “Vai tu zināji,” es iesāku, “ka Virdžīnijas Universitāte ir unikāla ar to, ka tās centrā Rotondā ir bibliotēka, nevis baznīca? Jo Džefersons uzskatīja, ka skola ir jāatdala no baznīcas.”

“Vai tu to izlasīji brošūrā?” Pīters ķircina, uzspiežot man uz kakla skūpstu.

Es sapņaini atbildu: “Es to uzzināju, kad pagājušajā gadā biju šeit ekskursijā.”

---

* Virdžīnijas Universitātes uzņēmums, kas specializējas prezidenta stipendiju piešķiršanā, sociālajā politikā un politikas vēsturē. (*Šeit un turpmāk – tulk. piez.*)

“Tu man nestāstīji, ka biji ekskursijā. Kāpēc tu devies ekskursijā, ja tepat dzīvo? Tu šeit esi bijusi kādas miljons reizes!”

Viņam ir taisnība. Esmu šeit bijusi ap miljonu reižu – es uzaugu, nākot šurp ar savu ģimeni. Kad māmiņa bija dzīva, mēs nācām šeit skatīties, kā uzstājas *Hullabahoos**, jo mammai patika grupas, kas dzied *a cappella*. Universitātes mauriņā mēs uzņēmām ģimenes bildi. Un dienās, kad spīdēja saule, pēc baznīcas rīkojām šeit pikniku.

Es pagriežos, lai palūktos uz Pīteru. “Devos ekskursijā, jo gribēju par Virdžīnijas Universitāti uzzināt visu iespējamo. To, ko nezinātu, šeit vienkārši dzīvojot. Piemēram, vai tu zini, kurā gadā universitātē sāka uzņemt sievietes?”

Viņš pakasa pakausi. “Ēē... nezinu. Kad dibināja skolu? Deviņpadsmitā gadsimta pašā sākumā? Varbūt tad ap 1920. gadu?”

“Ne-e. 1970. gadā.” Pavēršos ar skatu pret universitātes teritoriju. “Pēc simts un piecdesmit gadiem.”

Pīters ieinteresēti iesaucas: “Oho! Neticami! Labi, pastāsti man vairāk faktu par Virdžīnijas Universitāti.”

“Virdžīnijas Universitāte ir vienīgā Amerikas universitāte, kas iekļauta UNESCO mantojumā,” es iesāku.

“Lai paliek. Nestāsti man vairāk faktu par Virdžīnijas Universitāti,” Pīters nomurmina, un es uzsitu viņam pa celi. “Pastāsti kaut ko citu. Pasaki, ko visvairāk gaidi, uzsākot šeit mācības.”

“Tu pirmais. Ko tu visvairāk nevari sagaidīt?”

Pīters atbild nevilcinoties: “Tas ir pavisam viegli. Zāliena skrējienu kopā ar tevi.”

---

* Studentu vadīta puišu *a cappella* grupa Virdžīnijas Universitātē.

“No visām iespējām tu nevari sagaidīt zāliena skrējieni? Skriešanu apkārt plikam?” Aši piebilstu: “Starp citu, to gan es nekad nedarišu.”

Viņš iesmejas. “Tā ir Virdžīnijas Universitātes tradīcija. Man šķita, ka tu iestājies par Virdžīnijas Universitātes tradīcijām.”

“Pīter!”

“Es tikai pajokoju.” Viņš paliecas uz priekšu un apliek man ap pleciem roku, berzēdams degunu pret manu kaklu, kā viņam parasti patīk. “Tava kārta.”

Ļāju sev minūti pasapņot. Ko es visvairāk gaidu, ja tikšu uzņemta? Ir tik daudz visa kā, ka grūti uzskaitīt. Nevaru sagaidīt, kad varēšu katru dienu ēdamzālē kopā ar Pīteru ēst vafeles. Kad, uzsniegot sniegam, varēsim abi braukt ar kamanām lejā pa *O-hill**. Siltā laikā doties piknikos. Visu nakti pavadīt nomodā runājoties, pēc tam pamosties un turpināt runāt. Vēlu vakarā mazgāt veļu un pēdējā mirklī izdomāt, ka jāaizšauj izbraucienā ar mašīnu. Es nevaru sagaidīt... it visu. Visbeidzot nosaku: “Nevēlos piesaukt neveiksmi.”

“Nu taču!”

“Labi jau labi... Laikam visvairāk nevaru sagaidīt... ka varēšu doties uz Makgregora istabu, kad vien ienāks prātā.” Paklāju, lustru, ādas krēslu un pie sienas piestiprināto portretu dēļ cilvēki šo telpu dēvē arī par Harija Potera istabu. Grāmatplaukti sniedzas no grīdas līdz griestiem, un kā jau vērtīgi objekti visas grāmatas ir aizsargātas ar metāla restēm. Tā ir istaba no citiem laikiem. Ļoti mierpilna – tāda, kas iedveš godbijību. Kādu vasaru, kad man bija pieci vai seši gadi (Kitija tad vēl nebija piedzimis),

---

* Kalns Virdžīnijas Universitātes teritorijā.

māmiņa Virdžīnijas Universitātē apmeklēja kursus un mēdza mācīties Makgregora istabā. Mēs ar Mārgotu tad vai nu krāsojām, vai lasījām. Māmiņa to sauca par brīnumu bibliotēku, jo tajā mēs ar Mārgotu ne reizi nestrīdējāmies. Bijām tik klusas kā peles baznīcā. Gan grāmatas, gan lielie bērni, kas tur mācījās, bija mūs apbūruši.

Pīters izskatās vīlies. Droši vien viņš gaidīja, ka es minēšu kaut ko saistībā ar viņu. Saistībā ar mums. Taču kaut kāda iemesla dēļ pašlaik vēlos šīs cerības paturēt sev.

“Tu varēsi man nākt līdzī uz Makgregora istabu,” es piebilstu. “Bet tev jāapsola, ka būsi kluss.”

Pīters sirsnīgi saka: “Lāra Džīna, tu esi vienīgais cilvēks, kurš nespēj sagaidīt, kad varēs uzturēties bibliotēkā.”

Patiesībā, spriežot pēc vietnes *Pinterest*, esmu droša, ka daudzi cilvēki ar nepacietību gaida, kad varēs apciemot tik skaistu bibliotēku. Tikai Pīters šādus cilvēkus nepazīst. Viņš domā, ka esmu īpatnēja. Neplānoju viņam paziņot, ka patiesībā tāda neesmu un ka daudziem patīk palikt mājās, gatavot cepumus, līmēt atmiņu albumus un uzkvēties bibliotēkā. Vairumam no viņiem varbūt ir ap piecdesmit, bet vienalga. Man patīk, ka Pīters uz mani lūkojas tā, it kā es būtu meža nimfa, kuru viņš kādu dienu sastapa un izlēma paturēt sev.

Pīters izvelk no hūdija kabatas telefonu. “Ir pusviens. Mums vajadzētu drīz iet.”

“Jau?” Es nopūšos. Man patīk šeit atrasties naktī. Jūtos tā, it kā šī vieta piederētu mums diviem vien.

Dziļi sirdī es jau pašā sākumā izvēlējos Virdžīnijas Universitāti. Nekad neesmu apsvērusi iespēju mācīties kaut kur citur, šāda doma man nav pat prātā ienākusi.

Grasījos pieteikties agrīnajā posmā tajā pašā laikā, kad Pīters, taču misis Duvāla, skolas konsultante, mani atrunāja. Viņa sacīja, ka labāk būtu nogaidīt, kad universitāte redzēs manas 12. klases pusgada sekmes. Balstoties uz misis Duvālas teikto, vislabāk ir pieteikties lielākās izaugsmes brīdī.

Beigās es aizsūtīju pieteikumus piecām universitātēm. Sākumā grasījos pieteikties tikai Virdžīnijas Universitātē, kurā ir visgrūtāk iekļūt un kura ir piecpadsmit minūšu brauciena attālumā no mājām; Viljama un Marijas Universitātē, kas reitinga ziņā ir otrā universitāte, kurā visgrūtāk iekļūt, un tā bija arī mana otrā izvēle (divu stundu brauciena attālumā); kā arī Ričmondas Universitātē un Džeimsa Medisona Universitātē, kuras abas ir stundas brauciena attālumā un bija man trešajā vietā. Tās visas atrodas mūsu štatā. Taču tad misis Duvāla mudināja mani pieteikties kādā universitātē ārpus štata – katram gadījumam –, lai man vienkārši būtu tāda iespēja, tāpēc pieteicos Ziemeļkarolīnas Universitātē Čepelhilā. Ārpusštata universitātēs ir grūti iekļūt, bet es to izvēlējos tāpēc, ka tā man atgādināja Virdžīnijas Universitāti. Tai ir laba humanitāro zinātņu programma, un tā neatrodas pārāk tālu. Pietiekami tuvu, lai vajadzības gadījumā steigtos mājup.

Taču, ja es pati varētu to ietekmēt, vienmēr izvēlētos Virdžīnijas Universitāti. Man nekad nav bijusi vēlme doties tālu prom no mājām. Es nelīdzinos savai vecākajai māsaī. Viņas sapnis bija aizbraukt tālu. Viņa gribēja plašo pasauli. Es gribu tikai mājas, un Virdžīnijas Universitāte ir manas mājas, tāpēc pārējās universitātes vērtēju, salīdzinot tās ar Virdžīnijas Universitāti. Tai ir ideāla koledžas pilsētiņa – kā no pasakas –, viss ideāls. Un, protams, tur būs Pīters.

Mēs uzkavējamies nedaudz ilgāk. Es pastāstu Pīteram vēl dažus faktus par Virdžīnijas Universitāti, un viņš paķircina mani par to, ka es zinu tik daudz faktu. Tad viņš aizved mani mājās. Ir gandrīz viens naktī, kad pie tās piebraucam. Lejasstāvā gaismas ir izslēgtas, taču tēta guļamistabā vēl deg. Viņš nekad nedodas pie miera, iekams neesmu pārnākusi mājās. Jau grasos izlēkt no mašīnas, kad Pīters pārliccas man pāri un aptur, lai es neatvērtu durvis. “Uz atvadām noskūpstī mani.”

Es iesmejos. “Pīter! Man jāiet.”

Viņš spītīgi aizver acis un gaida, tāpēc es paliecos uz priekšu un uzspiežu viņam uz lūpām asu buču. “Lūkl! Apmierināts?”

“Nē.” Viņš noskūpstī mani vēlreiz, it kā nevienam nekur nebūtu jāsteidzas, un saka: “Kas notiktu, ja es atgrieztos, kad visi jau būs aizmiguši, paliktu pa nakti un agri no rīta aizietu prom? Pirms saullēkta.”

“Tu to nevari darīt, tāpēc mēs nekad neuzzināsim,” es smaidot atbildu.

“Bet ja nu?”

“Tētis mani nosistū.”

“Nenosistū vis.”

“Viņš nosistū tevi.”

“Nenosistū vis.”

“Nē, nenosistū vis,” es piekrītu. “Bet viņš būtu manī diezgan vīlies. Un dusmos uz tevi.”

“Tikai tad, ja mūs pieķertū,” Pīters iebilst, bet tikai pa pusei. Viņš arī neriskēs. Puisis ļoti cenšas, lai mans tētis būtu par viņu labās domās. “Zini, ko es nevaru sagaidīt?” Pīters parausta manu bizi un tad turpina: “Kad mums vairs nebūs jāsaka arlabunakti. Man riebjas atvadīties.”

“Man arī.”

“Nevaru vien sagaidīt, kad mācīsimies universitātē.”

“Es arī,” atbalsoju un vēl pēdējo reizi viņu noskūpstu, pirms izlecu no mašīnas un skrienu uz mājām. Pa ceļam paskatos uz mēnesi un daudzajām zvaigznēm, kas kā sega klāj naksnīgās debesis, un ievēlos: *Ak Dievs, lūdzu, ļauj man iekļūt Virdžīnijas Universitātē!*

2

“VAI MAN MARIJAS PARŪKU APBĒRT AR ROZĀ VAI ZELTĪTIEM mirdzumiņiem?” es pastiepu pret datora ekrānu Lieldienu olu, lai Mārgota varētu to aplūkot. Čaumalu esmu nokrāsojusi gaišā tirkīza krāsā un dekupāžas tehnikā aplīmējusi to ar papīru, lai ola izskatītos pēc Marijas Antuanetes.

“Parādi tuvāk,” Mārgota lūdz, samiedzot acis. Māsa ir pidžamā un uzlikusi sejas masku. Viņas mati ir atauguši nedaudz pāri pleciem, tāpēc droši vien viņa tos drīz apgriezīs. Man ir nojauta, ka Mārgota tos vienmēr griezīs īsus. Tāds griezumšs viņai patiešām piestāv.

Skotijā ir jau nakts, bet šeit vēl tikai pēcpusdiens. Mēs esam piecu stundu un trīsarpus tūkstošu jūdžu attālumā viena no otras. Mārgota atrodas savā kopmītņu istabā. Es sēžu pie virtuves galda Lieldienu olu, krāsu bļodu, mirdzumiņu, uzlīmju un pūkainu, baltu spalvu ielenkumā, kuras saglabāju no tās reizes, kad pirms pāris gadiem taisīju Ziemassvētku rotājumus. Datoru esmu uzlikusi uz pavārgrāmatu kaudzes. Mārgota sastāda man kompāniju, kamēr es pabeidzu rotāt olas. “Plānoju viņai taisīt pērļu apmali, ja tas tev palīdzēs pieņemt lēmumu,” es piebilstu.

“Tādā gadījumā es ieteiktu rozā,” māsa apgalvo, piekārtojot sejas masku. “Rozā vairāk izcelsies.”

“Man arī tā liekas!” es izsaucos un ar vecu acu ēnu otiņu sāku uzklāt mirdzumiņus. Vakarvakarā pavadīju vairākas stundas, cenšoties izpūst no čaumalām olu saturu. Biju ieplānojusi šo jautro nodarbi veikt kopā ar Kitiju kā senajos laikos, taču viņa atstāja mani vienu, jo tika uzaicināta ciemoties pie Medelinas Klingeres. Ielūgums no Medelinas Klingeres ir rets un nozīmīgs gadījums, tāpēc, protams, nevaru uz Kitiju par to turēt ļaunu prātu.

“Vēl atlicis pavisam nedaudz, pirms tu uzzināsi, vai ne?”

“Kaut kad šomēnes.” Es sāku sarindot pērlītes. Kāda daļa no manis vēlas, kaut varētu uzzināt jau tagad, bet otra daļa priecājas, ka vēl ir laiks nezināt un cerēt.

“Tevi uzņems,” Mārgota saka, un tas izklausās kā oficiāls paziņojums. Šķiet, apkārtējie uzskata: ir pašsaprotami, ka mani uzņems Virdžīnijas Universitātē. Pīters, Kitija, Mārgota un tētis. Un skolas konsultante misis Duvāla. Es nemūžam to neuzdrošinātos atzīt skaļi, lai nepiesauktu nelaimi, taču varbūt arī man tā liekas. Esmu cītīgi mācījusies: esmu savus SAT* rezultātus uzlabojusi par divsimt punktiem. Manas atzīmes ir gandrīz tikpat labas, cik kādreiz Mārgotai, un Mārgota tika uzņemta. Esmu izdarījusi visu vajadzīgo, taču vai ar to pietiks? Šobrīd varu tikai gaidīt un cerēt. Un cerēt, un cerēt.

Ar karsto līmi piestiprinu pie olas nelielu, baltu lentīti un tad sastingstu, lai uzņemtu māsai aizdomu pilnu skatienu. “Vienu mirklīti. Ja mani uzņems, vai tu mēģināsi mani pierunāt mācīties kaut kur citur tikai tāpēc vien, lai es izplestu spārnus?”

---

* SAT (*Standardized Admission Test*) – standartizēts tests, lai iestātos ASV augstskolās.

Mārgota iesmejas, un viņas sejas maska noslīd nost. Māsa, to piekārtot, iebilst: “Nē. Es ticu, ka tu zini, kā ir labāk.”

Redzu, ka viņa tiešām tā domā, ar saviem vārdiem to pārvēršot par patiesību. Arī es pati sev uzticos. Ticu, ka tad, kad pienāks īstais laiks, zināšu, kā ir vislabāk. Virdžīnijas Universitāte man ir vislabākā. Esmu par to pārliecināta. “Piebildīšu vien to, lai tu pati atrodi sev draugus. Pīters caur lakrosu sadraudzēsies ar daudziem, un viņa jaunie draugi ne vienmēr būs tādi cilvēki, ar kuriem tu izvēlētos draudzēties. Tāpēc atrodi pati savus draugus. Atrodi savus cilvēkus. Virdžīnijas Universitāte ir liela.”

“Atradišu,” es apsolu.

“Un noteikti iestājies aziātu asociācijā. Vienīgais, ko, manuprāt, esmu palaidusi garām, mācoties citā valstī, ir aziātu izcelsmes amerikāņu grupa. Cilvēki universitātē atrod savu rases identitāti. Tā kā Tims.”

“Kāds Tims?”

“Tims Monahans no manas klases.”

“Ak *Tims*,” es atkārtotju. Tims Monahans ir korejietis, un viņš ir adoptēts. Mūsu skolā nav daudz aziātu, tāpēc mēs cits citu pazīstam – vismaz zinām cits par citu.

“Vidusskolā Tims ar aziātiem nečupojās, bet tad aizgāja studēt tehnoloģijas un satika daudzus korejiešus. Man šķiet, ka nu viņš ir aziātu brālības prezidents.”

“Oho!”

“Priecājos, ka Lielbritānijā nav izteiktu studentu korporāciju. Tu taču negrasies pievienoties mūsu apvienībai, vai ne?” Viņa ātri piebilst: “Bet, ja gribi to darīt, es neko sliktu nesaku!”

Tas man nebija ienācis prātā.

“Pīters gan droši vien iestāsies studentu brālībā.”

“Viņš arī par to nav ieminējies...” Lai gan Pīters par to nav runājis, es viegli spēju iztēloties viņu studentu brālībā.

“Esmu dzirdējusi, ka ir sarežģīti, ja tavs puisis ir studentu apvienībā, bet tu ne. Laikam apvienību kopīgo ballīšu dēļ. Ir vieglāk, ja draudzējies ar meitenēm no māsu apvienības. Nezinu. Man tā padarīšana liekas muļķīga, taču tas varētu būt tā vērts. Esmu dzirdējusi, ka māsu apvienības meitenēm patiek rokdarbi.” Viņa paskatās uz mani un savelk uzacis.

“Par to runājot...” Es pastiepu viņai pretī olu. “Lūk!” Mārgota pievirzās tuvāk kamerai, lai to aplūkotu. “Tev vajadzētu uzsākt olu rotāšanas biznesu. Gribu redzēt pārējās.”

Es paceļu olu kastīti. Man ir ducis olu ar izpūstu iekšpusi: gaiši rozā ar neona rozā vilnišu apdari, koši zilā briljantu krāsā un citrondzeltenā, kā arī lavandu krāsā ar sakaltētiem lavandu pumpuriem. Priecājos, ka nu ir iemesls tos izmantot. Pirms vairākiem mēnešiem nopirku kaltētu lavandas pumpuru iepakojumu, lai ar tiem izdekorētu brilē krēmu, taču kopš tā laika tas tikai pieliekamajā aizņem vietu.

“Ko tu ar tām darīsi?” Mārgota vaicā.

“Aiznesīšu uz Belevjū pansionātu, lai izliek reģistratūras zonā apskatei. Citādi tur vienmēr izskatās drūmi kā slimnīcā.”

Mārgota atspiežas pret spilveniem. “Kā klājas Belevjū iedzīvotājiem?”

“Labi. Esmu bijusi ļoti aizņemta ar universitāšu pieņemumiem un divpadsmitās klases pienākumiem, tāpēc man nesanāca aiziet tik bieži, cik kādreiz. Kopš es tur vairs oficiāli nestrādāju, ir daudz grūtāk atrast tam laiku.” Es

pagrozu olu. “Domāju, ka atdošu to Stormijai. Tā atgādina viņu.” Nolieku Marijas Antuanetes olu atpakaļ kastītē, lai žūst, paņemu ceriņu krāsas olu un sāku tai piestiprināt krāsainus akmentiņus gaišos toņos. “Sākot ar šo brīdi, iešu ciemos biežāk.”

“Tas ir grūti,” Mārgota piekrīt. “Kad pavasara brīvlaikā pārbraukšu mājās, aiziesim uz turieni kopā. Gribu Stormiju iepazīstināt ar Ravī.”

Ravī jau sešus mēnešus ir Mārgotas puisis. Viņa vecāki ir no Indijas, bet Ravī ir piedzimis Londonā, tāpēc viņa akcents ir tieši tik smalks, kā es biju iedomājusies. Kad iepazīnos ar Ravī skaipā, es ieminējos: “Tu runā gluži kā princis Viljams.”

Viņš pasmējās un atbildēja: “Priekā!” Ravī ir divus gadus vecāks par Mārgotu. Varbūt tāpēc, ka viņš ir vecāks, vai varbūt tāpēc, ka viņš ir anglis, bet Ravī šķiet ļoti izsmalcināts un nemaz nelīdzinās Džošam. Nedomāju to snobiskā nozīmē – vienkārši starp abiem noteikti ir atšķirība. Ravī ir kulturālāks – iespējams, tādēļ, ka dzīvo tik grandiozā pilsētā, var doties uz teātri, kad vien vēlas, un satiek augstas personas, jo viņa māte ir diplomāte. Kad es to pateicu Mārgotai, viņa smējās un apgalvoja: tas tikai tāpēc, ka es viņu vēl neesmu iepazīnusi; patiesībā Ravī esot liels nūģis, nevis nevainojams kā princis Viljams. “Neļauj akcentam sevi piemulķot,” māsa mani pamācīja. Pavasara brīvlaikā viņa atbrauks mājās kopā ar Ravī, un drīz es pati varēšu pārlicināties, kāds viņš ir. Ir paredzēts, ka divas nakts Ravī pārlaidīs mūsu mājās un tad lidos uz Teksasu, lai satiktu radus. Atlikušās dienas Mārgota pavadīs ar mums.

“Nevaru vien sagaidīt, kad satikšu viņu īstenībā,” es ieminos, un māsa pasmaida.

“Tev viņš patiks.”

Esmu droša, ka tā arī būs. Man patīk ikviens, kas patīk Mārgotai. Bet vislabākais ir tas, ka nu arī Mārgota ir vairāk iepazinusi Pīteru un redz, cik viņš ir īpašs. Kad šeit būs Ravī, mēs varēsim pavadīt laiku četratā un iet uz dubultrandīņiem.

Mēs ar mūsu esam vienlaikus iemīlējušās un varam dalīties savās izjūtās. Cik tas ir brīnišķīgi!